

Méhes Károly

ELLUSTULT VARANGY

A bajsza alatt dúdolgatott, az akciós szaloncukorhegynek helyet adó konténer mellé húzódva.

– Ha Jolly, Jolly Joker, Jolly Jolly Joker lehetnék...

A tarra nyírt fejű odalépett eléje, próbálta az arcizmait mosollyá rendezni.

– Akkor ez a szakasz a tiéd, oké?

– Végig?

– Naná. Meg a sorok között, persze. A polcok között. Figyi, itt – és felfelé mutatott, az alumíniummennyezetről dróton alálógó táblára: – a száraztésztákról le egészen az üdcsikig.

Korpusz Ádám felnézett a magasba. A sárga táblán piros betűkkel tényleg az állt, „Száraztészta”, de még az is, „Rizs” meg „Liszt”.

Látta, amint a tető magasában egy madár röppen ide-oda.

– Jé, egy veréb – kiáltott fel szinte örvendve, mintha ez a verébröpte egészen más távlatokat adna mindennemű száraztésztának, a szakasz végén található üdítőkről nem is szólva.

– Ki nem szarja le – mondta a biztonságiak főnöke, de ő is felkapta a pillantását. – Egyik nap kihozom a szolgáltatit, érted, és szétduzzantom az összes szaros verebet. Mind-egy, nem a veréb a lényeg, hanem a muksókáim, akik lopnak, mint a szarka. Nem lehet lopás, ez ilyen egyszerű. Rendi? És nem ácsorgunk egy helyben, nem álmélkodunk, meg olvassuk a zacskikon az akciózást, hanem járjuk a terepet. Nem olyan húzós, majd meglátod. Tizenöt sor. Mindig van valami jó kis cirkusz. Kiborítják a sót. Meg kiszakítják a kekszes zacskót. Akkor lehet intézkedni. De lazsa nincs, nagyon nem komázom.

Ellustult varangy. Ezt Korpusz Ádám lánya mondta hosszú évekkkel ezelőtt, este, már a sötét szobában. Amikor bement hozzá, hogy jóéjszakát-puszit adjon. Ezzel fogadta: Gyere ide, te ellustult varangy!, majd olyan édes-bűnbánó hahotában tört ki, még megsértődni sem volt ideje, már együtt nevettek.

Rég nem jutott eszébe ez az este. Főleg amióta megint munkája volt, majd’ egy év után.

Jól tette, hogy kimozdult remetei magányából, és elment a harmincéves osztálytalálkozóra. Utána történt, hogy a Förster Robi megkínálta, ha nem bűdös neki az áruházi meló, bármikor szívesen...

– Kétóránként pisiszünet, de öt perc, jó? – Aztán egy percre eltöprengett a biztonságiak főnöke. – Kábé ennyi. Szerintem csípni fogod.

A tar fejű újabb mosolynak szánt grimaszt vágott, és már sietett is vissza a belső irodába. Ő már monitoros. Az komolyabb beosztás, ülni és nézni a kistévén, hogy kolbászolnak a népek a polcok között. A beosztottakat is figyeli ily módon, naná, sose lehet tudni.

– Géza – fordult vissza a „Sajtok”-tól – ha bármi kánya van, a Gézát keresed, rendi? – És a jobb hüvelykujjával magára bökött.

Hát jól van. Állítólag semmi sem véletlen az életben. Pláne nem haszontalan. Akkor meg...? Negyvennyolc évesen, íme, teljesen mást, mi több, újat csinálhat, mint ed-

dig bármikor. A Tejgyár tönkrement, tejtechnikusra nincs szükség. Ezt végül is nem olyan nehéz belátni. No, majd most. Nem is baj, hogy a tejrészleg nem hozzá tartozik. Szárasztásza, fűszerek, szószalapok, minden édesség, két sorban, aztán kávé, kekszek és onnan kezdve meg az italok, a sok pia, egészen az üdítőig. Meg néhány raklap ásványvíz. Az is milyen jó biznusz lett, nem ám a tej. Még hogy élet, erő, egészség! A bubis víz és a mentes. Az sokkal inkább. Ezerháromszáz méter mélységből, a természet ajándéka. A tehén meg egy szinten van velünk.

Nem szabad lebecsülni a mélységet. A mélység is tud valamit. Mért is ne lehetne megmerítkezni benne? Sőt, néha nem is lehetőség kérdése. Hanem kell.

A veréb suhant el a feje fölött, egészen szemtelenül alacsonyan. Vigyázz, gondolta Korpusz Ádám, kihozza egy nap a Géza a szolgálatiját, aztán neked annyi.

Fordult egyet a sor végén, innen egészen a tizennégyes pénztárig látott el. Nagyon messzinek hatott. A rövid, fekete hajú pénztárosnő a kódleolvasó pisztollyal nyúlkaft előre, de a zsinór rátekeredett a törzskártyafogadó oszlopra, azt rángatta. Felnézett, a tekintetük egy negyed másodpercre összetalálkozott. Korpusz Ádám látta a pénztárosnő száján, ha csak magában is, de épp mondana valamit, ám ahogy ránézett, mégse tette. Megvonta a vállát, lassú mozdulatokkal visszatekerte a drótot. Korpusz Ádám ekkor fordult be a „Fűszerek” feliratú tábla alatt.

Drága Mama,

munkát kaptam, meséltem, tudod. Vége a fene nagy szabadságnak, de nem is bánom. Kilenc hónapig tartott, ennyi idő alatt már egy gyerek megszületik, csak ebből nem sült ki semmi. Vagy kisült, csak én nem tudom, micsoda. A Vékonyné a Munkaügyi Központban azt találta mondani, hogy látja (vagyis hogy én látom), a tejjel folyó Kánaán mellé most majd kapok mézet is. És igaza lett, a méz is hozzám tartozik. Maci méz, a régi, a gyerekkori. Persze, van EU-s méz is, sok csicsás üveg, sok felirattal. Francia méz, angol méz. Az egyikre, amelyik a legdrágább, az van ráírva, hogy azért különös, mert keserű. Keserű méz, Drága Mamuska. Hát ilyen világban élünk.

A fizu nem valami fényes egyelőre, száztíz, amiből jó, ha lesz hetvenöt nettóban, vagy még annyi se, de azért van, ami fontosabb, mint a pénz. Ezt Tőled tanultam, és Margarétának is ezt adtam tovább.

Nem igazam van?

Miközben kóválygok a spagettifixe között, arra jutottam, Stefikével a mi szerelmünk azért volt olyan szép és tökéletes, mert semmiféle érdek nem játszott szerepet benne. Nem akartuk megváltoztatni, meggyőzni s ami a fő: legyőzni egymást. A mi életünk sose volt harc, sem bűvészmutatvány, sem nagyot mondás és nagyot ígérés. Semmi efféle, ami azért általában jellemzi az igaz, őszinte szerelmeket is. Illetve a szerelmeseket. Bizonyítani valamit. Hódítani – maga a hódítás is mindig egy kis csalás, felfokozott, felpörgetett állapot, amikor a legjobb formánkat futjuk, vagyis ezt hisszük és reméljük. De aztán csak meg kell állni. Ledöglölni picit. Fújtatni. Visszaválozni istentől emberré.

Talán jó lenne efféle istent látni valakiben.

Van ez a Géza, a közvetlen góré. Mert a Förster Robi az egész őrző-védőnek a tula-ja, őt nem is láttam még. Talán emlékszel is rá, olyan lapos fejű, félénk gyerek volt. Az apja kamionsofőrként dolgozott, a Försternél láttam először szexuáliságot. Az örege hozta nyugatról. Bocsánat, Te ezt nem tudhatod... Talán egyszer bejön a Förster Robi ide vásárolni, keresi a nullás lisztet vagy a teljes kiőrlésűt, és akkor majd összefu-

tunk. Meg is köszönöm neki még egyszer, hogy ember volt. Illetve maradt. A Géza meg azt mondja nekem egy ideje, Ádi bácsi. Most mit csináljak. Egy húszással fiatalabb. Persze továbbra is tegez. De van benne tisztelet vagy mi. Azt is szokta mondani: Ádi bácsi, csak keményen, csak úgy szabad. Nem tudom pontosan, mire érti.

Az igaz, itt van idő gondolkodni. Nézni bele az emberek arcába, és elképzelni, kik ezek itt szemben. Néha megkísért, hogy kinyújtsam a kezemet, és hozzájuk érjek. A szemhéjukhoz, az állukhoz, a fülcimpájukhoz. Kicsit úgy megmorzsolgatnám őket, mint a régi kereskedők a finom angol szövetet. Ki kéne húzni belőlük egy szálát és elégetni...

Eszembe jut nagyon sokszor Stefike. Mit venne, hogyan nézné a dobozokat, a zacskókat. Morfondírozna az árákon. És tudod, Drága Mama, ilyenkor rögvest Te is felidéződsz bennem, a réges-régi bevásárlások, a szegényes kis utca végi bolt, ahol sokszor üresen tátongtak a polcok, és a szutykos fehér sapkában a pult mögött álló férfiak és nők csak úgy odavakkantottak feléd, Nincs, meg hogy A héten már nem jön, ilyesmit. És akkor mi, vagyis hát Te valami mást vettél, mint szerettél volna. És azt ettük. Azt használtuk. Meg se próbáltunk kibújni önnön emberbőrünkéből.

Úgy vagyok vele, tudod, hogy műszak végén sokszor csak egy kis felvágottat veszek, két-három zsemlet, ritkán egy sört. Amikor otthon falatozok, tálcáról – emlékszel arra a narancssárga, magas peremű tálcára?, megvan még! – felvillan előttem a szupermarket műfényben úszó óriásbarlangja, ahol minden van, és kissé csodálkozva áll meg a számban a parizeres zsemle falat, hogyhogy nekem nem kell ez a minden? Miért vagyok én ilyen... hát szóval elégedett? Vagy igénytelen? Nem beteges egy kicsit? Csak azért, mert...

Géza a múltkor kijött, végigsétált a polcok között. És az orrom előtt leemelt a polcra egy zacskó kakaós rudacskát, valami újdonság, mert nagyon reklámozzák, felnyitotta, és egyszerre hármat is a szájába kapott. Aztán odakínálta nekem. Nehogy már ennyi se járjon a dolgozó munkaerőnek, amikor mindenki szétlopja az agyát, és elröhögte magát. Kivettem egy rudat, nagyon lassan a számba dugtam. Nézett a Géza. Na, milyen? Megvontam a vállamat. Erre ránézett a zacskóra, és azt mondta: Tényleg elég szar. Agyonra hirdetnek egy ilyen szart a görények. Szart etetnek a magyar emberrel.

Aztán besietett a monitorjaihoz.

Hát így élek az új világban, Drága Mamuskám.

Korpusz Ádám lesétált a szemközi sor végére. A rövid, fekete hajú pénztárosnő épp lehajolt, egészen mélyre, a pénztárgép alá, vörös volt a feje az odafutott vértől, amikor felemelkedett.

– Mindig leesik ez a vacak – mondta szégyenlősen, amikor ott látta maga előtt a biztonsági őrt. – Kitűző kell, mert kell, de hogy adnának egy új zihérájsztút a törött helyett, olyan nincs.

Kovácsné Bea, ez állt a megrepedezett műanyag táblácskán, amit a pénztárosnő odaerősített a köpenye zsebére.

– Ez se stimmel, már több mint egy éve. Nem vagyok Kovácsné, csak Bea. De mind egy. Többnyire én vagyok a tizennégyes pénztár, azzal slussz.

Alaposabban végigvizslatta a férfit.

– Hát maga? Maguknak még névjegytablát se adnak, látom. Mindegy, mi a nevük. Csak álljanak szépen, mint egy faszent... – A szája elé kapta a kezét. – Bocsánat.

Korpusz Ádám elvigyorodott, és jobb kezével idegesen kezdett babrálni a fején.

– Ácsorogni nekünk nem szabad. Járkálni, figyelni éberem. Amúgy meg – és itt a kezét nyújtotta – Ádám vagyok.

A pénztáros Bea oldalt kapta a fejét, és végignézett a pénztársoron, mintha azt firkészné, őt figyel-e valaki.

– Az szép név – mondta sokkal hadaróbban, mint ahogy eddig beszélt. – Az emberiség ősatya, mégis.

Zavartan felnevetett, mint aki végképp szégyelli, hogy megint kicsúszott a száján, amit gondolt.

Korpusz Ádám itt körbenézett hirtelenében. Mert a Gézával vigyázni kell.

– Nem vagyok én már senkinek az őse, kezicsókolom – szólalt meg aztán. Elvörösödött a füle, érezte. Sose szokott „kezicsókolomozni”, mint egy vigéc. A nő kezére nézett, ami egy tekerics pénztárszalaggal babrált. – De talán még ismerőse se – tette hozzá, mert valami vicceset akart mondani búcsúzóul. Valahonnan felderengett benne ez a mondat, mintha rímelt is volna arra, amit az előbb mondott.

Látta, a pénztáros Bea felkapcsolja a kis lámpát, ami a gépe mellett állt. Felvillant a tizennégyes.

– Nyit?

– Nyitok, igen.

Hátulról finom, pergő hangú zörgés hallatszott fel, pontosan olyan, mint amikor az apró, de kemény lencseszemek sűrű egymásutánban kezdenek potyogni egy lyukas zacskóból a műpadlóra.

Drága Mamuska,

Milyen furcsa, hogy ülök itthon esténként, és kicsit olyan, mintha haza se jöttem volna, mert csupa olyasmi táncol a szemem előtt, ami a szupermarketben szokott. Látom, amint a Géza végigsimít a kopasz koponyáján, és fúj egyet, mert mindig ezer a gond, ezt ő így fejezi ki. Látom a Beácskát, akit otthagyt a Kovács, egy este arra ment haza, hogy bőröndök állnak az előszobában, és ő megkérdezte a férjét: Mi van, elutazol?, mire a férfi azt felelte: Ja, így is lehet mondani. Már az ő mozdulatait is ismerem, a fejtartását, a testének hajlásait – no persze csak ott, a pénztárgép mögött. És ahogy ülök itt a konyhában, kézbe veszem a kávé dobozát, elolvasom, mi áll rajta, megnyugodva konstátálom, hogy ezt a szöveget én már ismerem, mert olvastam odabent is, a sétáim során, nemcsak ismerem, hanem kívülről fújom, mi mindent ígérnek az akciók, milyen autót lehet nyerni, hová utazik a nyertes all inclusive nyaralásra, és még az apró betűt is tudom, ahol a feltételeket közlik, például, hogy a cég dolgozója nem vehet részt a nyereményjátékban. Ha a Tejnél lett volna olyan, hogy öt tejeszacskó levágott sarkával braziliai utat lehet nyerni, ott én se indulhattam volna, mert ez összeférhetetlen, tudod.

Stefike hányszor mondta, mintegy viccből, hogy ugye, elviszel egyszer egy világkörüli útra, Ádám?, és bocsánatkérően mosolygott, mint aki nem gondolja komolyan, de én tudtam, komolyan gondolja. Ezért is mondtam azt mindig, hogy Még szép!, szinte rikoltva, és ő erre boldogan bólintott, Akkor jól van... felelte minden alkalommal. Ahogy erre visszagondolok, hirtelen bánom is, hogy nem mondtam azt, hogy Anyukám, ha ez az én kis családom óhaja és sóhaja, uzsgyi, pakolni, holnap indulunk, mit tudom én, a Kanári-szigetekre. Akkor most arra lehetne emlékezni.

A Géza úgyis mindenre csak azt tudja mondani, hogy ez ilyen szar, meg az olyan

szar. Mert a magyar ember nem ezt érdemlí, hogy ennyi szart nyomjanak le a torkán. De én ebbe nem akarok belefolyni. Még a Förster Robira is megjegyzéseket tesz, úgy burkoltan, mert szerintem tudja, hogy én a Förster embere vagyok, de az is lehet, hogy így akar „üzenni” neki. Mert, mondja, ilyenek ezek a nagykutya, szívják a dolgozó vérét, meg majd egyszer ő is megmutatja, és itthagya ezt a szaros kócerájt. Hát persze, lehet ilyeneket gondolni. És már tudom, milyen otthagyni egy kócerájt... A múltkor is, amikor bementem leadni a műszakot, ott ül az asztal sarkán, tisztogatja a pisztolyát. Fél szemmel hunyorog bele a csöbe. Fater mesélte, mondja a Géza, hogy neki egyszer a seregben a Grün őrnagy pókot talált a puskája csövében. Pókot, amikor naponta kellett volna pucolnia! Na, velem ilyen nem fog megtörténni, emelgette a Géza a szemöldökét, más ábra van itt, Ádi bácsi, meg fogod látni, mennyire tökre más.

Magamban somolyogtam egyet, hát nekem akarsz itt mesélni az ábráról? Hogy melyik milyen?

Emlékszel, Mamuska, ültem a számtan- vagy fizikafeladat fölött, és Te mindig azt tanácsoltad nekem, Ádikám, az ábrát nézd, abban minden benne van, benne van a megoldás.

Hát ez az, lehet, hogy erre jött rá a Géza is.

Szóval így telnek az esték. Illetve a napok. Összefolynak, egy tömbbé tapadnak. Ami meg volt, Stefike és Margaréta, az átalakult mesévé. Amit csak én tudok, és amit csak magamnak mesélek. Minden este. Aztán elalszom, és álmodom is róla.

Csókollak, Drága Mamuskám.

Korpusz Ádám abban a pillanatban meglátta a pénztáros Beácskát a buszmegállóban, amikor kilépett a személyzeti kapun. Megmutatta a szatyrát a külső őrnök, akit Tibinek hívtak, és aki kollegiális módon meg szokta kérdezni tőle: Na, lerendezted a népelleniséget odabent?, és vigyorgott, az egyik szemfoga hiányzott, oda szokta beilleszteni a cigarettáját.

Legalább száz méterre volt a megálló, Korpusz Ádám mégis rögvést odanézett, és észlelte, hogy egy rövid, kopottas fehér műbundában ott áll a nő. Mindig a köpenyben látta eddig, a lepotyogó kitűzővel. A pénztárosok műszakváltásán sose tudta kiismerni magát, ki mikor jön, mikor léphet le. Ennyi idő alatt még nem találkoztak össze a szupermarketen kívül.

Ahogy odaállt melléje, az egykori Kovácsné, most már pusztán csak Bea, ránézett, arcjátéka beillett grimasznak éppúgy, mint zavart félmosolyt.

– Az orrom előtt ment el, persze.

Korpusz Ádám, nem is tudta, miféle indítatásból, fogta magát, és elsétált a nő előtt.

– Mit csinál?

– Én is az orra előtt mentem el. És most mérges rám, mint a buszra?

– Nahát, maga milyen kópé – Beácska arca felderült, szaggatottan, mint aki küzd ellene, felnevetett. – Odabent olyan komoly!

Korpusz Ádamba mintha a kisördög bújt volna: előbb, kissé mórirkálva magát, körülnézett, majd közel hajolt a nő füléhez, és úgy súgta.

– Mert odabent fontos feladatot teljesítek. Vigyázok a rizsre meg a bolognai szószalagra. A háztartási kekszre. Ja, meg a bubimentes ásványvízfolyadékra is.

A pénztárosnő szinte szigorúan tekintett rá, de látszott a szemében égő fénypöttyökön, hogy mindez nagyon is a kedvére való.

– És itt? Itt ezek szerint nem kell már vigyáznia semmire?

– Ó, dehogynem! Jó biztonsági őr mindig vigyáz valamire. Jó biztonsági őrnek a vigyázás a mindene, az az egyetlen kincse!

– Jó válasz! – bólogatott Beácska, és már nem szorította magára úgy a műszőr bundát, mint néhány perccel korábban. Nézett a férfitra, mintha várná a folytatást.

De Korpusz Ádámól meg mintha egy csapásra elfogyott volna a kedv. Vagy inkább a bátorság. Megállt a nő mellett, összeráncolta a homlokát. Arra nézett, ahonnan a 24-es busznak érkeznie kellett volna. Úgy belefeledkezett a sűrű, ködös messzeség kémlelésébe, hogy szinte megijesztette Beácska hangja.

– És most? Mi következik? – a nő kutakodva nézett rá.

– Most? Mi? – zavarodottan nézett vissza.

Ez a zavar azonnal átragadt a nőre is.

– Úgy értem, otthon. Délután. Meg este.

– Ja, semmi – vont a vállát Korpusz Ádám. – Amit egy ilyen magamfajta ellustult varangy csinálni szokott...

– Ellustult varangy?

– A lányom mondta egyszer. Kedveskedni akart.

– Van egy lánya, ezek szerint – konstátálta a nő.

– Nem, nincsen – mondta a férfi, és összehúzta picit a szemét. – Csak volt. Tudja, Beácska, nálam minden csak volt.

– Minden csak volt? – a nő közelebb hajolt, amikor ezt kérdezte.

– Igen, pontosan.

Aztán Korpusz Ádám jobbra kapta a fejét.

– Ni, a busz. Végre...

Tényleg látszott derengeni két homályos fényfolt a tejfehér messzeségben.

Mamuska, drága –

Na, szerelmes vagyok, vagy mi a szösz. Hogy csúnyább szót ne is mondjak, már ami a „szösz” között bújik vagy éppen meredezik.

Aztán vigyázz, mert lehet, hogy viccelek. Szóval csak azért szólok. Illetve: azért is!

Fura ez a szerelem? Mert, egyelőre legalábbis, nem illatokból, érintésből, bőrből, nedvekből áll össze, hanem legfeljebb nézésből, vagyis szemből, négy darab szemből – ez szép így. De még ennél is banálisabb, hogy a szavak cementnél is erősebb ragasztója rakta össze, apránként, mint valami óriási puzzle-kirakót. Vagy mi a... jó, legyen ezúttal fene.

Kezdek belezavarodni, ami nem nagy baj.

Sőt, ez így majdnem hogy szép. Korpusz Ádám, aki mindent elvesztett, és ezáltal elveszettnek érezte, sőt hitte magát, egyszerre csak mindent lelt. Munkát és a munka által asszonyt. Persze, mégse ilyen egyszerű ez. Te mindig azt mondtad, vár rám egy rendes lány... Érdekes, amíg nem volt senkim, nagyon vártam erre a rendes lányra, és amikor Stefikével megismerkedtem, bizonyos voltam benne, róla beszéltél. Most, hogy ő nincs már, fura érzés, hogy rajta kívül is lehetnek „rendes lányok”, vagy legalábbis egy. Beácska nekem is az, nem ugyanaz a „rendes lány”, akire egy álmodozó fiatalúr vár... Még azt is ki merném jelenteni, hogy nem álmodozom én már semmiről, de hát ez se igaz – mint ahogy oly kevés dolog... De ne merészeljek itt filozofálni, ugye? Azért, mert estek egy s más történések, mért hinném azt, hogy bármit is tudok?

Beszélek inkább erről a szerelemről, ámbátor... mit is mondhatnék róla? Alig merek kijelenteni bármit is. Ha belegondolok, a „szerelem” szó maga is luxus, de mégis...

Mamuska, belezavarodtam. Nem is pusztán a szövegelésbe, sokkal inkább az érzéseimbe... Majd, majd. Vagy hát... Na, csókollak (bár már ez is sikamlós dolog, a fentiek fényében csókról beszélni, holott esküszöm...). De azért tényleg csókollak, drága Mamuskám.

– Azt hiszitek, fogok én megdögleni itt ennyiért? Ezért a szarért? – hadonászott a Géza a szolgálatijával.

Akkor már egyszer a plafonba lőtt.

– Mind idehózzátok a lóvét, бүdös ribancok, mozgás!

Ott állt a Géza a 14-es pénztárnál, és a bal karjával erősen szorította a pénztárosnő nyakát, aki csak nyöszörögni tudott, és rettegő szemmel pislogott, hátha jön segítség.

A Géza este kilenc órakor kattant be. Előrontott az irodájából, végigdúlta a chipses polcot, mindent lehajigált a földre, üvöltözött, hogy ezt eszitek, hát csak tessék, zabáljatok, görények. Aztán ott találta magát a polcsor végén, a 14-es pénztárral szemközt.

– Mi a faszt nézel? – üvöltött rá Kovácsné Beára, majd egy ugrással ott termett mellette, és elkapta a nyakát.

Korpusz Ádám ekkor épp az ásványvizeknél ácsorgott. Nézte a kupakok tetejére ragasztott árcédulát, a legolcsóbb másfél literes 55 forintba került. Osztott, szorzott, hát bizony ez már alig drágább, mint a szikvizes mester üveges szódája. Annak 30 forint literje, mert az öreg is csak emeli az árat, ha csak két forintjával is, de mégis. Komolyan, ha nem hozná házhoz a furgon a szódát, ő bizony már nem vesződne a nehéz üvegekkel, annyit nem ér meg, hogy öt forintot spórolna – ezek szerint – két literjén. Jó, ez csak másfél liter, akkor, mondjuk, tízet. Kiemelte az egyik palackot a rekeszből, és nekiállt tanulmányozni a természet lágy ölének mélységéből származó nedű nyom-elem-összetételét, amikor sikításokat hallott. Több rövidet, majd ezek a rövid sikolyok egyetlen összikollyá álltak össze, és ettől visszhangzott az egész csarnok. Elengedte a műanyag palackot, és sietett előre, a pénztárak felé. Felborított egy molinót, amin a legújabb, extrahatásos mikrorészecskékben gazdag mosóport hirdették, hogy minden tiszta legyen...

Kiért a sor végére, és már látta.

Ugyanazt érezte rögvést, mint amit a füstölgő autóröncs láttán, három éve. Akkor két rendőr kapta el a karjánál fogva, és rángatta vissza. Azt üvöltötte: Látni akarom őkeeeet!, de erre azt mondták, nincs magának ott semmi látnivaló.

A Géza rögtön észrevette.

– Ott maradj, Ádi bá, akkor nem lesz baj. Ne akard te is a rosszat...

– Édes fiam – ez csúszott ki a száján, holott nem ezt gondolta, még csak a szava járása sem volt soha.

Csavar került a gépezetbe – de hol hallotta ezt az idéetlen elszólást? Zakatolt a feje, hirtelen erő szállta meg, pontosan olyan, amilyen akkor, amikor kitépte magát a két markos rendőr karmai közül. Kitátott szájú, múmiára emlékeztető üszkös holttesteket látott a kiégett autó görbe vasai között.

Elindult a 14-es pénztár felé, és ahogy szedte a lábát, mintha újból hallotta volna Géza rekedtes üvöltését, de még inkább egy vékony, préselt hangot, ami csak a nevéét nyüzszítette...

– Te akartad, öreg – sziszegte Géza, és rásütötte a szolgálatiját.

De az meg se nyikkant.

– Mi van ezzel a szarsággal? – kezdett el hadonászni Géza, és hörgött, miközben tovább rángatta a ravaszt. De a pisztoly némán meredt Korpusz Ádámra.

Aki ekkor odaért a pénztárpulthoz.

Aki ekkor felemelte az öklét. Sose volt erős ember. Sose gondozta a testét, edzette izmait.

Aki ekkor egyetlen csapással lesújtott a Gézára. Oda, ahol érte. A homlokára.

És Géza, kezében a néma revolverrel, némán rogyott össze. Karja ernyedő szorításával magával rántotta a Kovácsné Beát is a szennyes műanyag padlóra.

Korpusz Ádám egyszer olvasta valahol, hogy akinek megmentjük az életét, ahhoz mindenkinél jobban ragaszkodunk a továbbiakban. Mint az életadó ragaszkodik a teremtményéhez.

Lihegett, és ahogy a homlokához emelte a kezét, érezte, hogy lucskos az izzadságtól.

Amikor három éve a két rendőr odaért melléje, az üszkös, néhol még füstölgő autórönchhoz, megálltak, és oldalról sandítottak rá. Az egyik ezt kérdezte: Hát kellett ez magának?

Akkor érezte úgy, hogy ebben a bűdös életben nem kell neki már soha semmi.

– Beácska – mondta most kiszáradt torokkal –, jól van?

A nő, akinek odalent lassan sikerült kiszabadulnia az ájult Géza szorításából, csak a férfi nevét tudta ismételtetni el-elcsukló hangon.

– Ádám...

– Itt vagyok, no. Adj a kezét...

– Adom...

– Elvégre ez a dolgom.

– Hogyhogy a dolga?

– Őrző-védő, tudja...

– Megint viccel.

– Nem én. Megvédem, megőrzöm. Magát is.

– Megvéd?

– Meg.

– Megőriz?

– Meg.

Fogták egymás kezét. Akkor értek oda a többiek a riasztásból.

– Mi lett a Gézával? – kérdezték egyszerre többen is a földön fekvő férfira bámulva.

Korpusz Ádám csak megvonta a vállát.

– Rossz napja lehetett. Mindenkiel előfordul. – Aztán még eszébe jutott valami, ami tán fontos lehet: – Egyszer azt mondta, hogy majd megmutatja.

És Kovácsné Bea kezét fogva kivezette a nőt az összegyűlt tömegeből. A „Csökkent értékű termékek” pultjánál fordultak jobbra, és haladtak tovább, hátrafelé, ahol az öltözők vannak, és ahol eddig egyszerre soha semmi keresnivalójuk nem volt.

Drága Mamuskám,

Nem is tudom, hogy a sok halott közül mért is Téged választottalak, akinek mindent elmesélek. Stefike egyszer azt mondta Rád, olyan az anyád, mint egy jégsugárzó. Ezt ő talán jobban érezte, kívülállóként, mint én. Legfeljebb azt éreztem, hogy szigorú vagy, ahogy mindig is mondogattad: következetes. Mert ez a legnagyobb erény az életben. Meg még sok más is, persze, a küzdés, a cél, csupa ilyesmi. Úgy látszik, én ebbe

végül, sok-sok év után, belenyugodtam. Illetve elfogadom, hogy küzdjön, akinek küzdeni van kedve.

Lehet, hogy ritkábban írok majd Neked oda túlra.

Mert már van kinek mondani, élıszóval, csak úgy, amikor kedvem van, halkan vagy hangosan, felkacagva, borongva.

A Beácska tündéri teremtés. Tudod, pontosan olyan... Nem, inkább bele sem fogok. Tudom, mert itt gomolyog bennem, sőt, robban picit, mint a nyelven a pezsgőpor, csak ez a lélek mezején, és azt érzem, hogy még a lábujjamba is belebújt az ördög, és aprócska lépésekkel táncolok a sajtputt előtt. Képzeld, bejött a Förster Robi, aggódott egy sort a gézás eset miatt. Bizalmasan félrehívott, és megkérdezte, akarok-e monitoros lenni, de visszautasítottam. Üljek odabent a szobában, és bámuljam a képernyőket? Amikor kint is lehetek, és ugyanazt nézhetem a saját szememmel? Még rám telepszik a Géza szelleme. Jó ott nekem a placcon. Lesétálok a Beácskáig, és ha nagy munkában van is, csak összevillan a szemünk. Kapott új kítűzőt a lánykori nevével, büszkén viseli.

Amit még mesélni akartam, az az, hogy egyik este, amikor a fotelban ültem, megállt előttem, és két kezébe fogta az arcomat, és azt mondta: Mit csinál az én ellustult varangyom? Egy pillanatra dermedten néztünk egymásra, nem tagadom, nyelnem kellett egyet. Aztán olyan felhőtlen természetességgel mondtam ki: Ugyan mit csinálna? Átváltozik királyfivá, ha megcsókolja egy hercegnő...!

Hát ennyi.

Remélem, Te is örülsz egy picit.

Búcsúzó, édes Mamuska.